

φύλαξις αὐτὴ δὲν ἦταν περιττή, γιατί μόλις βγήκαν ἀπὸ τὸ μαγαζί, εἰς στενὸ πεζοδρόμιον, ἡ Κολέττα ἐβόωνε μ' ἐκπληξί και χαρὰ:

«Ὅ, τι μοῦ πῆς ἐσύ, θά κάμω!...» (Σελ. 335, στ. α')

— Μπα!.. ὁ Εὐτύχιος!.. ὁ ἀδελφός μου!..

Καί πρὶν προφθάσῃ νὰ τὴν κρατήσῃ ὁ Ἀνρικήζ, ἐκείνη ἐτρεξε κ' ἐπιάσε τὸν ἀδελφὸ της ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Καλέ, σὺ ἐδῶ; τοῦ εἶπε ἐσὺ εἰς τὸ Ρίον-Ἰανέρο;.. Μὴν ἤλθες νὰ μὲ πάρῃς; Ὁ κακοῦργος, μόλις ἐγνώρισε τὴν ἀδελφὴν του, ἔκαμε, χωρίς νὰ θέλῃ, ἕνα κίνημα πρὸς τὰ ὀπίσω, — τὲ ἔνστικτο κίνημα ὄλων ἐκείνων ποὺ δὲν ἔχουν ἤσυχον τὴν συνείδησίν τους. Φαντάσθηκε, ὅτι τὸν κυνηγοῦν, ὅτι τὸν συλλαμβάνουν καί, χωρίς νὰ νὰ φιλήσῃ τὴν Κολέττα, ἔβριξε μίαν φοβισμένη ματιά εἰς τὸν ἄνθρωπον ποὺ τὴν συνόδευε καὶ ρώτησε:

— Μὲ ποῖον εἶσαι δῶ;

Ἡ Κολέττα τοῦ σύστησε τότε τὸν ἀκόλουθόν της:

— Ὁ κ. Ἀνρικήζ, ἐπιστάτης τοῦ κ. Ἀλβαράδο... Ὡ, ἂν ἤξερες τί καλὸς ποῦ εἶνε γιὰ μένα ὁ μπαμπᾶς Ἀλβαράδο καὶ τί ὠραία ταξεῖδι μοῦ ἔκαμε!

Ὁ Ἀγκλάς, βλέπων μὲ ποῖον εἶχε νὰ κάνει, ἠσύχασε λίγο καὶ πῆρε κατὰ μέρος τὴν Κολέττα, γιὰ νὰ τὴν ρωτήσῃ, χωρίς νὰ κοῦσῃ ὁ Ἀνρικήζ, ἀπὸ πότε εὐρίσκειτο εἰς τὴν Βραζιλίαν καὶ πῶς εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ.

Ἡ Κολέττα ἀποκρίθη ἔς αὐτὴς τῆς ἐρωτήσεως ἐκπληκτικῶς μὲ τὸ αὐστηρὸν καὶ στενωχωρημένον ὄρος τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἀφοῦ ὅμως αὐτὸς ἔμαθε ὅ, τι ἤθελε, συλλογίσθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ψηφίσῃ τὸν κίνδυνον τῆς τυχαίας αὐτῆς συναντήσεως καὶ νὰ δεῖξῃ ὅτι δὲν τὸν φοβάται.

μ' αὐτὸν τὸν Βραζιλιανό. Ἐλα! πρέπει ν' ἀλλοθῆς μαζί μου ἀμέσως!

Ἐνόμισε, ὅτι ἡ μικρὴ θὰ τὸν ἀκούγε μὲ τὴν ἄλλοτε εὐκολίαν, ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἐννοοῦσε νὰ ρίξῃ εἰς τὸν «Βραζιλιανὸν τῆς μπαμπᾶ».

— Ὡ βγάλ' το ἀπὸ τὸ νοῦ σου, ἀδελφέ μου! τοῦ εἶπε. Νὰ ἀκολουθήσω τώρα, χωρίς νὰ ποιοῦμαι τὴν κ. Ἀλβαράδο, ποῦ εἶνε τόσο καλὸς γιὰ μένα; Ἀδύνατον!

Ἡ ἀντίστασις τῆς Κολέττας δὲν θὰ ἔφθανε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἀγκλάς νὰ τὴν πάρῃ μαζί του, ἂν δὲν ἔμπαινε εἰς τὴν μέση ὁ Ἀνρικήζ, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρὰ. Καὶ μόλις εἶδε τὸν Ἀγκλάς νὰ τραβᾷ τὴν Κολέττα ἀπὸ τὸ μπράτσο, ἐτρεξε κοντὰ του μὲ δύο πηδημάτα καὶ εἶπε εἰς τὸν κακοῦργον ἀπότομα:

— Ἄφισε γρήγορα τὸ κορίτσι!

Ὁ Ἀγκλάς ἐδοκίμασε νὰ σηκώσῃ κεφάλι.

— Τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶνε ἀδελφὴ μου, εἶπε ἐγὼ τὴν κηδεμονεύω καὶ κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τὴν πάρω, ὅταν θέλω!

Ὁ Πορτογάλος, μπροστὰ εἰς αὐτὴ τὴν ἀντίστασι, ἐγλώμιασε.

— Ὁ κύριος μου μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν δεσποινίδα Κολέττα, εἶπε μὲ θυμωμένη φωνή, καὶ κανεὶς, ὅσο εἶμαι ἐγὼ ζωντανός, δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τοῦ τὴν πάρω πίσω!

Ὁ κακοῦργος σήκωσε τοὺς ὤμους περιφρονητικῶς κ' ἐδοκίμασε πάλι νὰ τραβήξῃ τὴν Κολέττα ἀπὸ τὴν σασισμένη ἀδελφὴν του. Ἀλλὰ τὸ βαρὺ χερὶ τοῦ Πορτογάλου ἔπεσε ἀπάνω του. Τὰ μακρὰ, λεπτὰ τοῦ δάκτυλα ἐψηλάφησαν μὴ σιγῆς ὁ Ἀνρικήζ, ἀπὸ πότε εὐρίσκειτο εἰς τὴν Βραζιλίαν καὶ πῶς εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ.

Ἡ Κολέττα ἀποκρίθη ἔς αὐτὴς τῆς ἐρωτήσεως ἐκπληκτικῶς μὲ τὸ αὐστηρὸν καὶ στενωχωρημένον ὄρος τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἀφοῦ ὅμως αὐτὸς ἔμαθε ὅ, τι ἤθελε, συλλογίσθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ψηφίσῃ τὸν κίνδυνον τῆς τυχαίας αὐτῆς συναντήσεως καὶ νὰ δεῖξῃ ὅτι δὲν τὸν φοβάται.

— Ναι, Κολέττα, εἶπε μὲ ἀξιοπρέπειαν. Ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ πάρω. Ἀπορῶ πῶς ἡ κορίττα σου σάρισε νὰ φύγῃς

Τὰ σιδερένια δάκτυλα ξεσφίχθησαν κ' ὁ Ἀγκλάς ἀνάσανε βαθεῖα.

— Καλά, εἶπε πῶς ὀνομάζεσαι ὁ κύριός σου;

— Ζοζέ ντὰ Σίλβα ντὰ Ἀλβαράδο.

— Ἰσοῦ κατοικεῖ;

— Στὸ ξενοδοχεῖο Ὁβενίντα, ἀπαρταμένον 22.

— Πηγαίνετε! Σέρω ἐγὼ τί θὰ κάμω!

Καὶ χωρίς νὰ χαιρετίσῃ καν τὴν Κολέττα, ὁ κακοῦργος χάθηκε μέσα στὸ πλήθος ποὺ πλημμύριζε τὴν ὁδὸν Οὐβεντόρ.

Ὁταν ὁ Ἀνρικήζ κ' ἡ Κολέττα γύρισαν στὸ Ξενοδοχεῖο καὶ διηγήθησαν στὸν Ἀλβαράδο τὴν σκηνὴ ποὺ ἔβλεπε στὸ δρόμο, ἐπιάσε τὸν Βραζιλιανὸν ἕνας μεγάλος θυμὸς, ἕνας ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους θυμοὺς, ποὺ ἔκαμναν τοὺς μαύρους στὴ φαζέντα νὰ τρέμουν.

— Ἔτσι εἶ; ἐβόωνε μὲ κεραυνώδη φωνή, μοιράζων γροθιὲς καὶ κλωτσιὰς στὰ ταλαίπωρα ἐπιπλα τοῦ Ξενοδοχείου ἔτσι εἶ; ὁ κύριος Ἀγκλάς λοιπὸν γυροῦσε τὴν ἀδελφὴν του κ' ἤλθε εἰς τὴν Βραζιλίαν γιὰ νὰ τὴν πάρῃ;.. Καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ;.. Χμ! αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε!

Ὁ Ἑρρίκος ἐβλέπε μ' εὐχαρίστησι αὐτὴ τὴν μανίαν, ποὺ τοῦ ὑπέσχετο ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσε. Γιατί μὲ ὅλη τὴν ὠραία ζωὴ, ποὺ ἔκανε

τώρα στὸ Ρίο, συχνὰ ὁ μικρὸς ἐσυλλογιζέτο μὲ τύψιν, ὅτι δὲν ἔκανε τὸ χρέος του, ὅτι ἐνῶ αὐτὸς ἦταν εὐτυχησμένος, ἡ μητέρα του κ' ἡ ἀδελφὴ του ζοῦσαν εἰς τὴν ἀτυχίαν καὶ εἰς τὴν δυστυχίαν, καὶ ὁ πατέρας του ἦταν κλεισμένος σὲ μίαν φυλακίαν, μὲ τὸ στίγμα μίαν ἀδικίαν ἀτιμώσεως.

Ἀλλὰ τώρα ὅλα θὰ διορθωνόντο. Ἀφοῦ ὁ Ἀγκλάς εἶχε τὴν ἀφροσύνη νὰ θυμώσῃ τὸν φανερό Ἀλβαράδο, καὶ τὸν ζήτην νὰ τὸν πάρῃ ἐκείνη ποὺ τὴν θεωροῦσε πᾶν ἄνθρωπον πᾶν ἄνθρωπον.

Ἡ Κολέττα ἀποκρίθη ἔς αὐτὴς τῆς ἐρωτήσεως ἐκπληκτικῶς μὲ τὸ αὐστηρὸν καὶ στενωχωρημένον ὄρος τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἀφοῦ ὅμως αὐτὸς ἔμαθε ὅ, τι ἤθελε, συλλογίσθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ψηφίσῃ τὸν κίνδυνον τῆς τυχαίας αὐτῆς συναντήσεως καὶ νὰ δεῖξῃ ὅτι δὲν τὸν φοβάται.

— Ἄφισέ με, ἐβόωνε, κτήνος!

— Ἀφίνεις καὶ σὺ τὴν μικρὴ;

— Ναι.

«Ἦταν ντυμένοι ὡς τὲν τρελεμαν...»

κλονίστῃς τὴ διαγωγή μου. Ὅ, τι θὰ κάμω, θὰ κάμω. Εἶσαι αρκετὰ μεγάλη καὶ αρκετὰ φρόνιμη, γιὰ νὰ χῆς καὶ σὺ τὴν γνώμη σου, ἀρρομάλιστα πρόκειται γιὰ σένα, γιὰ τὴν εὐτυχίαν σου, γιὰ τὸ μέλλον σου.

— Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητέ μου μπαμπᾶ; ρώτησε ἡ μικρὴ, συγκινημένη κ' αὐτὴ ἀπὸ τὸ σοβρὸν πρόσωπον τοῦ Βραζιλιανοῦ.

— Νά, τί θέλω νὰ μάθω, ἐξακολουθῆσε αὐτὸς βρίζοντας, παιδί μου, ἀνάμεσα σὲ δύο ἀνθρώπους, ποῦ ἀπαιτοῦν τὸ δικαίωμα νὰ σὲ κρατήσουν, νὰ σ' ἀναβρέθουν καὶ νὰ φροντίσουν γιὰ τὸ μέλλον σου. Αὐτοὶ οἱ δύο ἀνθρώποι εἶνε ὁ ἀδελφός σου, ὁ κ. Ἀγκλάς, κ' ἐγὼ, σύμφωνος ἄλλως τε μὲ τὴν γυναῖκά μου, ποὺ σ' ἀγαπᾷ ἴσως περισσότερο κ' ἀπὸ μένα.

Πρόσεξε, γιατί δὲν ἐννοῶ νὰ σ' ἐπηρεάσω καθόλου. Πρέπει νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς μόνη σου: Ἀπὸ τοὺς δύο ἀνθρώπους ποῦ σὲ ζητοῦν, ποῖον θέλεις σὺ νὰ κολουθήσῃς; Ἄν ὁ ἀδελφός σου, ποὺ σὲ ἀνέλαβε ἀφ' ὅτου ἐμείνες ὄρφανή, ἐξεπλήρωσε σ' αὐτὰ τὰ τρία χρόνια, τὰ χρέη του καὶ σοῦ φέρθηκε σὰν ἀληθινὸς πατέρας, μὴ τὸν ἐγκαταλείψῃς. Πρέπει νὰ πᾶς μαζί του. Πές μου το, ἂν εἶνε ἔτσι, κ' ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ πάρω ἀμέσως εἰς τὸν ἀδελφόν σου, μ' ὅλη τὴν λύπη, ποὺ θὰ μοῦ προσενοῦσε ὁ χωρισμός... Ἐλα, Κολέττα μου, ἀποκρίσου. Περιμένω.

Ἡ Κολέττα δὲν ἀποκρίθη τίποτε, ἀλλὰ ἡ σιωπὴ τῆς αὐτῆς ἦταν πῶς ἐγγυητικὴ ἀπὸ κάθε λόγῳ. Σὰν καλὸ κριτίσι ποῦ ἦταν, δὲν ἤθελε νὰ ἐμολογήσῃ, ὅτι ὁ ἀδελφός της καὶ μὲν τὴν ἐπροστάτευσε, μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων της, ἀλλὰ μόνον γιατί δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικὰ. Ποτὲ δὲν τῆς ἐδείξε τὴν στοργὴν του, ποτὲ δὲν τὴν ἔκαμε νὰ αἰθανθῆ ὅτι ἦταν ἄλλο πράγμα γι' αὐτόν, παρὰ ἕνα βάρος. Τῆς ἔδινε καθεμὲρα νὰ τρώγῃ ὅσο ἐχρειάζετο γιὰ νὰ μὴ πεθάνῃ τῆς πείνας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸν ἐννοοῦσε πραγματικῶς γιὰ τὴν ἀδελφὴν του. Ἦταν μαζί της τραγὸς, σκληρός, ἀδιάφορος, ὅπως τὸν εἶδαμε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν ὁδὸν Σερπάντ, ποῦ τῆς ἀρνήθηκε καὶ τὴν μικρὴ εὐχαρίστησι νὰ παίξῃ χαρτιά με τὴν θυρωρὸν.

Ἐπειτα κ' αὐτὴ εὐρίσκειτο πάντα στενοχωρημένη μπροστὰ εἰς τὸν μεγάλο τῆς ἀδελφῆς ποὺ δὲν γελούσε ποτέ, ποῦ δέντης μιλούσε τραγῶν καθόλου καὶ ἦταν πάντα συλλογισμένος κ' ἀφηρημένος. Μία μέρα ἔβριξε ἄφαντος, χωρὶς νὰ τῆς πῆ οὔτε ἄντιο. Πέρασαν μῆνες ὀλόκληροι χωρὶς νὰ τῆς γράψῃ, χωρὶς νὰ πληρώσῃ γιὰ τὴν διατροφή της στὸ Ξενοδοχεῖο ποῦ τὴν εἶχε ἀφήσει. Καὶ τώρα παρουσάζετο στὸ Ρίο καὶ τὴν ἐπροστάτευε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ! Γιατί; Γιατί ποῖο λόγο ἤθελε νὰ ρίξῃ τὸν μπαμπᾶ Ἀλβαράδο,

τὸν εἴθιμον, τὸν γλαστό, τὸν φιλόστοργον, καὶ τὴν μαμμὰ Κονσουέλα τὴν τόσο γλυκειά, ποῦ τὸ ἤρεμο χαμόγελό της, ὅταν τὴν κύτταζε, φανέρωνε τὴν στοργὴν καὶ τὸν θαυμασμό;

(Ἔπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΜΟΥΣΤΑΛΕΥΡΙΑ

Αγαπητοί μου,

ANEN' ἀπὸ τὰ σπιτικά γλυκίσματα δὲν μοῦ φέρνει τόσες παιδικὲς ἀναμνήσεις, κανένα δὲν με ξαναγυρίζει τόσο εἰς τὰ παιδικὰ μου χρόνια, ὅσο ἡ μουσταλευριά, ποῦ εὐωδιάζει αὐτὴ τὴν ἐποχὴν ἔς ὅλα τὰ σπιτικά... Αὐτὸ τὸ

γλυκίσμα ἀρέσει καὶ σὲ σᾶς ἐξαιρετικὰ; ἀρέσει τάχα ἔτσι εἰς ὅλα τὰ παιδιὰ; Ἡ μήπως μόνον ἐγὼ, σὰν ἦμιον παιδί, τὸ εὐρίσκα ὠραιότερον κ' ἀπὸ τὴν μυθολογικὴν ἀμβροσίαν; Δὲν τὸ πιστεύω. Γιὰ τὴν μουσταλευριά βλέπω νὰ ξετρελλαινῶνται μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε, ὅτι οἱ μικροὶ τρῶνε—καὶ γλύτρου καὶ τὰ δάκτυλά τους,—ὅ, τι μουσταλευριά τύχη, καὶ τὴν πῶς κακοκαμωμένη. Ἐνῶ οἱ μεγάλοι, πῶς δύσκολοι, δὲν τὴν καταδέχονται παρὰ μόνον ὅταν εἶνε πολὺ ἐκλεκτὴ, καὶ λένε μάλιστα ὅτι εἶνε ἕνα γλυκίσμα ποῦ δὲν ἔχει μὲσον ὄροσ' ἢ θὰ εἶνε ἐπιτυχημένο εἰς τὴν ἐντέλειαν, καὶ τότε εἶνε γιὰ θεοῦς' ἢ θὰ εἶχε ἀποτύχη εἰς τὸ ψήσιμον, καὶ τότε εἶνε γιὰ πέταμα. Ὅπως δὲ ποτε καμωμένη, ἡ μουσταλευριά εἶνε γλυκίσμα μίαν ἐποχὴν. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ παρὰ τώρα ποῦ γίνεται κ' ὁ μούστος.

«Ὅλα τὰ γλυκίσματα ἐπάνω—κάτω, γίνονται ὅποια ἐποχὴ θέλομε. Καὶ εἰς τὴν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ, ἔξαφνα μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς λουκουμάδες. Γιὰ μουσταλευριά ὅμως δὲν ὑπάρχει τρόπος. Ἀλήθεια βράζουν μούστο καὶ τὸν φυλάνε γι' ἀργότερα, (τὸ λεγόμενον πετμέζι) ἀλλὰ μ' αὐτὸ κάνουν ἄλλα γλυκίσματα. Ἡ μουσταλευριά, ἔς ὅλα τὰ σπιτικά, θὰ γίνῃ αὐτῆς τῆς ἡμέρας, ποῦ ὁ μπακαλῆς τῆς γειτονικῆς θὰ μοιράσῃ ἀπὸ λίγο μούστο εἰς τοὺς μούστου εἰρηδῆδες του. Ἐδῶ εἶδες Ἀθήνας μάλιστα ἐπικρατεῖ καὶ ἡ πρόληψις, ὅτι ὁ μούστος δὲν κάνει νὰ πουλιέται μόνον νὰ χαρίζεται; γιατί ἀλλοιώτικα ξυμίζει τὸ κρασί εἰς βαρέλια τοῦ ὑπογείου. Ἔτσι, γιὰ νὰ προμηθευθῇ κανεὶς λίγο περισ-

σότερο μούστο, πρέπει νὰ βρῇ μπακαλῆ ποῦ νὰ μὴν ἔχη αὐτὴ τὴν πρόληψιν...

Στῆς παιδικῆς μου ἀναμνήσεως, ἡ μυρωδιά τῆς μουσταλευριάς εἶν' ἐνωμένη μὲ τὴν μυρωδιά τοῦ βρεγμένου χρώματος. Ἀλλὰ ἡ μυρωδιά τοῦ βρεγμένου χρώματος ἀνακαλεῖ ἀμέσως σύννεφα, κίτρινα φύλλα, δένδρα λυγίζόμενα ἀπὸ αἴρα καὶ ἀνίσχυρα τσιρίγματα πουλιῶν... Ἔτσι, ὅσο καλὸς κ' ἂν εἶνε ὁ καιρός, ὅσο κ' ἂν λάμπῃ ὁ ἥλιος τοῦ Σεπτεμβρίου, ὅσο χαρούμενα κ' ἂν καλοαἰδοῦν τὰ πουλιά,—τὴν ἡμέραν ποῦ εὐωδιάζει τὸ σπίτι ἀπὸ μουσταλευριά, βλέπω μπροστὰ μου χερμῶνα. Βλέπω ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο: τὰ καινούργια βιβλία, ποῦ μοῦ ἔφεραν πάντα συγχρόνως μὲ τὴν μουσταλευριά, καὶ τὴν πόρταν τοῦ σχολείου, ποῦ τὴν περνοῦσα, γιὰ πρώτη φορὰ ὑπερ' ἀπὸ τῆς διακοπῆς, τὸ πρῶν μίαν ἡμέραν, ποῦ τὸ μεσημέρι θὰ γύριζα εἰς τὸ σπίτι καὶ θὰ εὐρίσκα εἰς τὴν τραπέζην μουσταλευριά... Βλέπω ἀκόμη τὰ βαρεῖα χειμωνιάτικα ροῦχα, ποῦ τὰ ἔβγαζε ἡ μητέρα μου ἀπὸ τὰ ντουλάπια καὶ τὰ μπαούλα καὶ τὰ πλωγῶν ἐδῶ κ' ἐκεῖ γιὰ νὰ πάρουν αἴρα καὶ νὰ ξεμυρτίσουν ἀπὸ τὴν ναφθαλίνα. Κι' αἰσθάνομαι ὅλη ἐκείνη τὴν γλυκειὰ μελαγχολία, κάτι σὰν χαρὰ μαζί με λύπη, ποῦ πλημμυροῦσι τὴν παιδικὴν μου ψυχὴν ὅταν τελείωνε τὸ καλοκαίρι...

Αὐτὰ μοῦ ἀνακαλεῖ ἡ μυρωδιά τῆς μουσταλευριάς, ποῦ φουντώνει αὐτὴ τὴν ἐποχὴν ὅλα τὰ σπιτικά. Ἀλλὰ τί γλυκειά, τί μεθυστικὴ μυρωδιά! Ὅταν μάλιστα ὁ μούστος βράζῃ μὲ κιδῶνια, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ περιφρῆμον κιδῶνοπαττο, ἡ εὐωδία εἶνε κατὰ ἔξοχον. Ἀλήθεια, δὲν σᾶς τρελλαινῶνται καὶ σᾶς; Μοῦ φαίνεται, ὅτι οἱ μεγαλύτεροι κατασκευασταὶ ἀρωμάτων, εἰς τὴν Παρίσι κ' εἰς τὸ Λονδίνο, μὲ τὰ Τζόκ κ' εὐκλόμπ, μὲ τὰ Τρέφ λ-ἐν-καρ-ν-ᾶ καὶ μὲ τὰ Φλορ-α-μ-ῦ, δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη ἕνα συνδυασμὸν ποῦ νὰ συγκρίνεται μ' αὐτὸν τοῦ κιδῶνιοῦ καὶ τοῦ μούστου.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

III Ἡ χαρμαγμένη ἡ δημοσιὰ ἔχει κρατήσῃ ἀκόμη μίαν προσχαρὰ ὄφιν θερινήν, μίαν μυρωδιά, ἕνα χρώμα! Μά, ἔξαφνα, τρίζει ἕνα φτερό κ' ἡ πρώτη ἀνατριχίλα στούβες ἀδραχνίει ἀπ' τὰ κλαδιά τὰ μαρμαρένια φύλλα...

IV Βασιλοπούλα τῶν ἀνθῶν τ' ἄσπρα φτεράκια ἀνοίγει εἰς τὸ φῶς, διωγμένη ἀπ' τοῦ βορρῆ τὸ ἀκατάητον κύνθη. Σὰν μέσσα σ' ἔρημη καρδιά μὴ ἀσβυστῆ, κρύφια ἐλαίδια. Μά, ὅμως δὲν θάρρη ἐδῶ ὁ βορρῆς καὶ δὲν θὰ σβύσῃ ἡ ἀκτίδα;

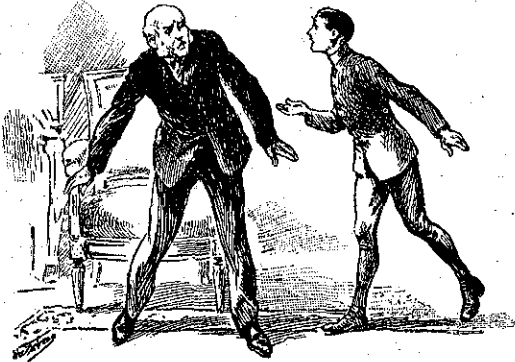
TELOS AGRAZ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια).

Ἡ ἐκπληξίς του ὑπῆρξε τόσον μεγάλη, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ κραυγάσῃ. Ὡστε ὁ Τώνης δὲν ἠπατήθη διόλου. Ἀλήθεια, ὁ μηχανικός ἦτο συνένοχος τοῦ ἀρπαγῆς καὶ εἶχαν εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρίγκηπος Σεργίου μόνον

«Κύριε Ἰβάν!.. κύριε Ἰβάν!..» (Σελ. 337, στ. α΄.)

καὶ μόνον διὰ νὰ μανθάνῃ τί ἐγένετο ἐκεῖ—μέσα καὶ νὰ πληροφορῇ τὸν ἀδελφόν του.

Ὡτῶ καὶ ἀπόψε ἐπῆγε νὰ τὸν εὔρῃ, διὰ νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ βέβαια, ὅτι ὁ πρίγκηψ Σεργίος θὰ ἐρευνῆ ἀπὸ τὸ Μόντε-Κάρλο τὴν ἐπομένῃν.

Οἱ δύο συνένοχοι, ἀφοῦ ἐκύτταξαν ὀλόγυρα διὰ νὰ ἰδοῦν μήπως τοὺς κατεσκόπευε κανεὶς, ἐπλησίασθησαν καὶ συνωμίλησαν χαμηλοφώνως ὡς συνωμόται. (*) Ὁ Τώνης δὲν ἠμπόρσεν νὰκούσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν συνομιλίαν των. Τὴν ἐμάντευσεν ὅμως, τὴν ἐνόησεν... ἄλλως τε δὲν ὠμίλησαν ἐκεῖνοι παρὰ ὀλίγας στιγμὰς κ' ἐχωρίθησαν ἀμέσως.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἤρχισε νὰ καταβαίνει πρὸς τὸ παρεκκλήσιον, ἐνῶ ὁ Μάριος ἐξεκίνησε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον.

Ἡ καρδιά τοῦ Τώνη ἐπαλλε δυνατά. Δὲν ἐπρόσθεσε νὰ φύγῃ καὶ μόνον ὀλίγα μέτρα τὸν ἐχώριζαν τώρα ἀπὸ τὸν μηχανικόν, ὁ ὅποιος, μὲ ἥσυχον βῆμα, ἐπλησίαζε.

Τί νὰ κάμῃ;.. Νὰ τράπῃ εἰς φυγήν; Θὰ τὸν ἐδλεπεν ὁ ἄλλος καὶ θὰ ἐνοουῶσεν, ὅτι τὸν εἶχε παρακολούθησεν. Νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του; Θὰ τὸν εὔρισκεν ὁ ἐχθρὸς καὶ δὲν θὰ ἔχανε βέβαια τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Τὸ μέρος, τὴν ὥραν ἐκείνην, ἦτο ἐντελῶς ἐρημον καὶ κανεὶς δὲν θὰ προσέτρεχεν, ἐὰν ὁ μικρὸς ἐκράζεε πρὸς βοήθειαν.

Ἡ φύσις ἤλθεν εὐτυχῶς ἐπίκουρος τοῦ Τώνη.

Ἐνας ὀγκώδης, μεγάλος βράχος εὐρίσκειτο ἐκεῖ, παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ δρο-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 329.

μίσκου, καὶ ὁ Τώνης, μ' ἓνα πῆδημα, ἐκρύβη ὀπίσω ἀπὸ αὐτόν.

Ἄμα εὐρέθη ἐκεῖ, μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν ὀλοῦν δυνατώτερα, ἐπερίμενε, κρατῶν καὶ τὴν ἀναπνοήν του.

Ἐπέρασαν ὀλίγαι στιγμαί, ποῦ τοῦ ἐφάνθησαν μακρὰ ὡς αἰῶνες καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἀντελήθη μερικὸς νυκτερινὸς κρότους, τοὺς ὁποίους, εἰς ἄλλην περίστασιν, δὲν θὰ ἐπρόσθετε διόλου: Ἦτο τὸ μακρὸν γαύγισμα ἐνδὲς σκύλου, τὸ ἄγριον σφύριγμα μιᾶς σειρήνος, ἡ σύντομος καὶ στρυμώδης κραυγὴ μιᾶς ἀτμομηχανῆς...

Ἐπιτέλους ἡ ὑψηλὴ καὶ σκοτεινὴ σιλουέττα τοῦ μηχανικοῦ ἐπέρασαν ἐμπρὸς του, — καὶ ἀπὸ τόσον πλησίον, ὥστε ἤθάνθη σχεδὸν εἰς τὸ πρόσωπον τὴν θερμὴν πνοὴν τοῦ Μαρίου, — ἀπειμακρύνθη κ' ἐχάθη εἰς τὸ σκότος.

Ὁ Τώνης εἶχε σωθῇ. Μὲ πόσῃ ἀνακούρῃσιν ἀνέπνευσε τότε! Ἀλλὰ συγχρόνως ἓνα δύσκολον ζήτημα παρουσιάσθη εἰς τὸν νοῦν του: Ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο ἐπρεπε νὰ παρακολουθῆσῃ; τὸν Μάριον, ἢ τὸν πρίγκηπα Βόριν;

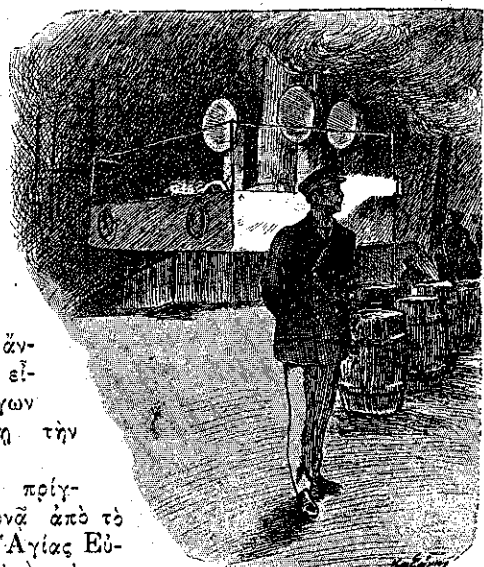
Ὁ μικρὸς γ κ ρ ο ῦ μ. δὲν ἄρχισε νὰ πορασίσῃ. Τὸ νὰκολουθῆσῃ, τῶντι, τὸν Μάριον, δὲν θὰ τὸν ὠφελοῦσεν εἰς τίποτε, διότι ὁ σωφῆρ θὰ ἐπέστρεφε βεβαίωτα εἰς τὴν βίλλαν, ὡς νὰ μὴ συνέβῃ τίποτε. Τὸ νὰκολουθῆσῃ ὅμως τὸν πρίγκηπα θὰ ἦτο χρήσιμον, διότι τίς οἶδεν εἰς ποίας σπουδαίας ἀποκαλύψεις θὰ τὸν ὠδηγοῦσε.

Ἀφοῦ ἐπῆρε λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ὁ Τώνης δὲν ἔχασε στιγμήν καί, διὰ τοῦ στενοῦ δρομίσκου, ἠκολούθησε μακρόθεν τὸν ἀνθρωπον, τὸν ὅποιον εἶχεν ἰδῆ πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων νὰπάγῃ τὴν μικρὰν Ναδίαν.

Εἶδεν οὕτω τὸν πρίγκηπα Βόριν νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Εὐσεβίας (Σαιντ-Ντεβὲτ) καὶ κατόπιν νὰ παίρῃ τὸ βουλε-
«Ὁ πρίγκηψ Βόρις, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πλοῖον διὰ νὰ περιπατήσῃ» (Σελ. 337, στ. γ΄.)

βάρτον τῆς Κονταμίνας, τὸ ὁποῖον ὡς εἶπαμεν, περιβάλλει διὰ ζώνης ξενοδοχείων κ' ἐπαύλων τὸν λιμένα τοῦ Μονακό.

Ἄμα ἐφθασεν ἐκεῖ, ὁ πρίγκηψ Βόρις ἀνέβη εἰς ἓνα τράμ, τὸ ὅποιον ὁ Τώνης ἠκολούθησε τρέχων. Εἰς ὀλίγα λεπτά, τὸ τράμ ἐφθασεν εἰς τὸν λιμένα κ' ἐκεῖ-

«Ὁ πρίγκηψ Βόρις, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πλοῖον διὰ νὰ περιπατήσῃ» (Σελ. 337, στ. γ΄.)

θεν ὁ πρίγκηψ, ἀνυπόπτως, διὰ παρακολουθεῖται, ἐξεκίνησε διὰ τὴν προκουμαίαν, ὅπου ναυλοχοῦν αἱ θαλαμηγοί.

Ὁ Τώνης ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ἐκείνην, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἰδῆ δύο φορὰς ὡς τώρα καὶ θὰ τὴν ἀνεγνώριζε μεταξὺ χιλίων.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ, ἂν κ' ἐπρεπε νὰ τὴν περιμένῃ, ἐπροξένησε ζωηρὰν συγκίνησιν εἰς τὸν μικρὸν γ κ ρ ο ῦ μ.

Ἡ μικρὰ γέφυρα, ἡ ὅποια συνέδεε τὴν θαλαμηγὸν μὲ τὴν προκουμαίαν, ἦτο κατεβασμένη. Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐπέρασεν ἀπὸ αὐτῆν, ἀνέβη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐχάθη ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Τώνη.

Ἀλλ' ὁ μικρὸς μας φίλος δὲν ἤθελε τίποτε περισσώτερον. Ἦξευρεν ὅ,τι, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, ἐπρεπε νὰ ξεύρῃ.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἦτο ἐκεῖ, εἰς τὴν θαλαμηγὸν του, ὀλίγα βήματα μακρὰν του καί, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὴν διάκωσίν του, ἀφοῦ δὲν εἶχε παρὰ νὰ πῆ μίαν λέξιν, νὰ κάμῃ ἓνα νεῦμα, διὰ νὰ συλληφθῇ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν.

Μίαν στιγμήν, ὁ Τώνης ἐσκέφθη καὶ αὐτό. Κατόπιν ὅμως τὸ μετενόησε.

Οἱ ἀστυνομικοί, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἔλεγε τέτοιο πρῶγμα, δὲν θὰ τὸν ἐπίστευαν ποτέ, διότι δὲν εἶχε νὰ προσάγῃ καὶ καμμίαν ἀπόδειξιν. Καὶ μὲ συζητήσεις, μ' ἐξηγήσεις, θὰ ἐχάνετο καιρὸς, τοῦ ὁποίου κάθε στιγμή ἦτο πολύτιμος.

Τούτο ἐσυλλογίσθη καὶ ἀπεφάσισε, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς τὴν βίλλαν καὶ νὰ νὰναγγεῖλῃ εἰς τὸν ἴδιον ἀνακάλυψιν.

Ἀνέβη λοιπὸν εἰς τὸ τράμ ποῦ ἐπεροῦσε καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά εὐρέθη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ Μονακό πλησίον τῆς βίλλας τοῦ πρίγκηπος Σεργίου.

Ὁ Μάριος ἐστέκετο εἰς τὴν θύραν. — Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; ἠρώτησε τὸν Τώνην.

Ὁ μικρὸς γ κ ρ ο ῦ μ. εὐχαρίστως θάπαντοῦσεν εἰς τὸν μηχανικὸν ἀμὴ σὲ νοιάξῃ, δὲν εἶνε δική σου δουλειά! ἄλλὰ συνεκράτησε φρονίμως τὴν ἀγανάκτησίν του καί, μὲ τὴν μεγαλειότητα ἀταραξίαν, ἀπεκρίθη: — Ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο... ἔφριξα τὰ γράμματα.

Καὶ ἥσυχα-ἥσυχα, εἰτῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἄλλ' ὅταν δὲν τὸν ἐδλεπε πλέον ὁ μηχανικός, ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὡς νὰ τὸν ἐκυνηγοῦσαν, καὶ δὲν ἐστάθη παρὰ μόνον ἀφοῦ ἐφθασεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἐπιστάτου.

— Κύριε Ἰβάν, κύριε Ἰβάν! τῷ ἐρώναζε, μὲ λίνδυον νὰ τῷ προξενήσῃ τὴν πλέον ἐπίσοβον συγκίνησιν βρήκα τὸν πρίγκηπα Βόριν!

— Ἐ; τί; τί λέεις; ἔκαμε ὁ γηραιὸς ἐπιστάτης, ἀναπηδῶν ὡς δι' ἐλατηρίου.

Ὁ Τώνης τότε, ἀσθμαίνων, διηγήθη εἰς τὸν κατάπληκτον Ἰβάν ὑπὸ πείρας περιστάσεις συνήτησε τὸν ἀρπαγῆ τῆς Ναδίας.

Ὁ ἐπιστάτης εἶχε ταραχθῆ τόσον, ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἠμποροῦσε νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ λάβῃ μίαν οἰανδήποτε ἀπόφασιν. Διὰ τοῦτο ὁ Τώνης ἀπεφάσισε μόνος του περὶ τοῦ πρακτέου.

— Ἄ, αὐτὴ τῆσορᾶ, ἐφώναζε, δὲν θὰ τὸν ἀρίσουμε νὰ μὰς ξαναφύγῃ! Πάρτε τὰ χαρτιά ποῦ γραφίζονται, διὰ νὰποδειχθῇ στὴν Ἀστυνομίαν τὸ ἐγκλημα ποῦ ἔκαμε, κ' ἐλάτε μαζί μου. Ἄς τρέξωμε! Ἡ Ἀστυνομία εἶν' ἐδῶ κοντά! Σὲ πέντε λεπτά θὰ φθάσωμε...

— Ναι, ναι, νὰ πᾶμε! ἐψιθύριζεν ὁ Ἰβάν, ἐρευνῶν τὰ συρτάρια, εἰς τὰ ὅποια ὅμως δὲν κατάρθωνε νὰ εὔρῃ τὰ ἔγγραφα.

Ὁ Τώνης ἀνυπομονοῦσε. — Γρήγορα, τοῦ ἔλεγε, κάμετε γρήγορα! Δὲν πρέπει νὰ χάσωμε στιγμήν. Τέλος τὰ ἔγγραφα εὐρέθησαν. Καὶ οἱ δύο φίλοι μας, προφασιζόμενοι κάποιαν ὑπόθεσιν, σχετικὴν μὲ τὴν αὐριανὴν ἀναχώρησιν, ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν βίλλαν.

Ἐξερχόμενοι, εἶδαν τὸν Μάριον νὰ παίξῃ μπιλιάρδο εἰς τὸ γειτονικὸν καφενεῖον. Ἐβράδισαν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλοί, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰς σοβαρὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς, εἰς τὰς μεγάλας ὥρας, ὅταν αἱ σκέψεις εἶνε κοινὰ καὶ δὲν αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἀνάγκην νὰ τὰς ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν σύντροφόν του.

Ἐσυλλογίζοντο καὶ οἱ δύο ἂν θὰ ἐφθάναν ἐγκαίρως ὥστε νὰ κάμουν νὰ συλληφθῇ ὁ πρίγκηψ Βόρις, διότι ἐνοουῶσταν, ὅτι μόνη ἡ συλληψίς του θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἐπανεύρουν τὴν μικρὰν Ναδίαν.

Ἀλλὰ μόλις παρουσιάσθη ἡ σκέψις αὐτὴ εἰς τὸ πνεῦμά του, ὁ Τώνης ἐνόησεν ἀμέσως τί μεγάλην, τί ἀσυγχώρητον ἀνοητίαν ἔκαμε, νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν λιμένα, τὸν ὅποιον ἡ θαλαμηγὸς, αὐτὴν τὴν ὥραν, εἶχεν ἴσως ἐγκαταλείψῃ...

— Δὲν πᾶμε καλά! ἐφώναζεν ἔξαυνα.

Κ' ἐπειδὴ ὁ φίλος του ἐξεπλάγη, ἔπνευσε νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τοὺς φόβους του.

Ὁ Ἰβάν τοῦς συνεμερίσθη ἀμέσως. Ναι, ἦτο τρέλλα αὐτὸ ποῦ ἔκαμαν. Τὸ φρόνιμον θὰ ἦτο νὰ ὑπάγῃ, εἰς τὴν Ἀστυνομίαν μόνος ὁ Ἰβάν, καὶ ὁ Τώνης νὰ τρέξῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς τὸν λιμένα, διὰ νὰ ἐπιδελῆσῃ ἐκεῖ τὴν θαλαμηγὸν...

Μετὰ τὴν νέαν αὐτὴν ἀπόφασιν, ὁ Τώνης ἀνέβη εἰς τὸ τράμ, τὸ ὅποιον θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸν λιμένα ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, ἐνῶ ὁ Ἰβάν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν.

— Ὡ, τί φοβερὰ ἦτο ἡ ἀγωνία τοῦ μικροῦ μας φίλου, ἐκεῖνὴν τὴν στιγμήν! Ἐὰν δὲν ἐπανεύρι-

σκεν ἐκεῖ τὴν θαλαμηγὸν; Ἐὰν ἡ θαλαμηγὸς εἶχε φύγῃ.

Τί βλέμμα ἔφριξε πρὸς τὴν προκουμαίαν, ὅταν τὸ τράμ εἰτῆλθεν εἰς τὸ βουλεβάρτον τῆς Κονταμίνας! Καὶ ποῖα κραυγὴ χαρῆς ἐξέφυγε τότε ἀπὸ τὰ στόμα του!

Ἡ θαλαμηγὸς τοῦ πρίγκηπος, τῆς ὁποίας αἱ φωτισμέναι θυρίδες ἀπετέλουν εἰς τὸ σκότος δύο μακρὰς σειρὰς φῶτων, εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.

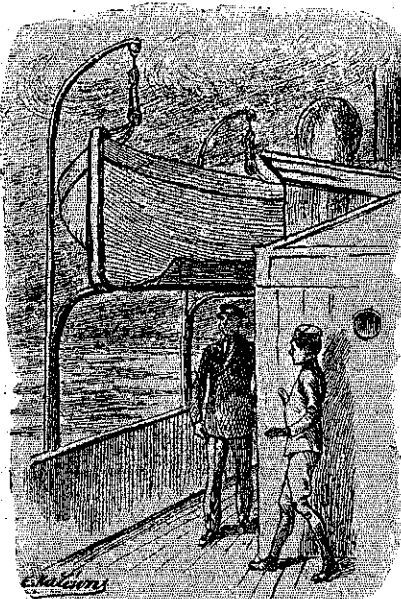
Ἠσυχώτερος, ὁ Τώνης ἐπῆδησεν ἀπὸ τὸ τράμ κ' ἔτρεξεν εἰς τὴν προκουμαίαν.

Ἀλλ' ἐκεῖ τὸν ἐπερίμενον ἓνα θέαμα ἀπρόοπτον.

Ἐργάται τοῦ λιμένος, πηγαίνοντες βιαστικά, ἐκουβαλοῦσαν εἰς τὴν θαλαμηγὸν κάρβουνα, τὰ ὅποια ἐπαιρναν μὲ σάκκους ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ἀνθρακαποθήκην. Καὶ ἡ χαμηλὴ καπνοδόχος τοῦ πλοίου ἀζινεν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, μαύρας τολύπας καπνοῦ.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, — τὸ πλοῖον ἠτοιμάζετο νὰναχωρήσῃ!

Ἀλλὰ ὑπῆρχον ἐνδείξεις, ὅτι ἡ ἀναχώρησις αὐτὴ δὲν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο πρὸ μισῆς ὥρας τοῦ-

«Εἶδε, διευθυνόμενος πρὸς αὐτόν, τὸν πρίγκηπα Βόριν...»

λάχιστον. Ἡ ἀνθρακωσις δὲν εἶχε τελειώτῃ καὶ εἰ ναῦται μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐξηκολούθουν νὰ πηγαინοῦνται.

Τούτο καθητόχασεν ὀλίγον τὸν Τώνην. Ὁ Ἰβάν, ἐπομένως, θὰ εἶχεν ὅλον τὸν καιρὸν, διὰ νὰ ἔλθῃ μὲ τοὺς ἀστυνομικούς, καὶ ἂν ἀκόμη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἐγένετο κάποια συζήτησις.

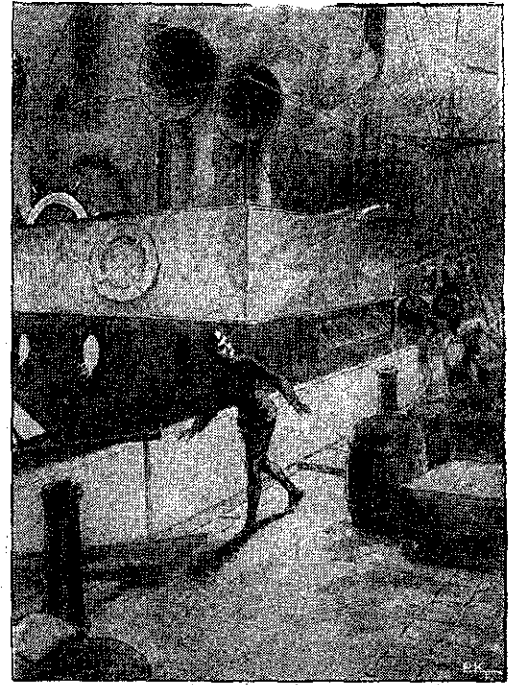
Αὐτὸ ἐσυλλογίζετο ὁ μικρὸς γ κ ρ ο ῦ μ, ὅταν ἔξαυνα εἶδε τὸν πρίγκηπα Βόριν, μὲ ταξιδιωτικὴν σφολήν, νὰ ἐξέρχεται διὰ τῆς μικρᾶς γέφυρας. Μόλις ἐπρόφθασε νὰ κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ κατὶ βαρέλια, ποῦ ἔτυχε νὰ εὐρίσκωνται παρατεταγμένα, κάπου ἐκεῖ πλησίον.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν θαλαμηγὸν, διὰ νὰ περιπατήσῃ ὀλίγον πρὸ τοῦ ἀπόπλου, καὶ ὁ περίπατος αὐτὸς τὸν ἔφερε τόσον πλησίον τοῦ Τώνη, ὥστε εἶνε θαῦμα πὼς δὲν τὸν εἶδε.

Μία τρέλλη ἰδέα ἐγεννήθη τότε εἰς τὸν νοῦν τοῦ μικροῦ γ κ ρ ο ῦ μ.

Ἀφοῦ ὁ πρίγκηψ ἦτο ἔξω, διατί νὰ μὴν ἐπωφεληθῇ καὶ νὰ μὴν εἰσχωρήσῃ αὐτὸς εἰς τὸ πλοῖον, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἡ μικρὰ φίλη του Ναδία εὐρίσκετο κρυμμένη μέσα;

Πραγματικῶς, ὁ Τώνης ἐξῆλθε γρήγορα ἀπὸ τὴν κρύπτῃν του, ἐγλύστρησεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κιβώτια καὶ τὰ δέματα, ποῦ ἦσαν συσσωρευμένα ἐπὶ τῆς προκουμαίας, ἐπέρασεν ἀπαρατήρητος ἐν τῷ μέσῳ τῆς τύρῃς τῶν ἀχθοφόρων καὶ τῶν ναυτῶν, διεσχέλισε τὴν μικρὰν γέφυραν κ' ἐπάτησε τέλος εἰς τὸ κατάστρωμα τῆς θαλαμηγῆς.

«Ὁ Τώνης ἐπάτησε τέλος εἰς τὸ κατάστρωμα...» (Σελ. 337, στ. γ΄.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 154ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρωταθλήτης την 8ην Δεκεμβρίου 1915, προς εύρεσιν των λύσεων, των εις τα φύλλα της «Διαπλάσεως» Δεκεμβρίου-Μαρτίου 1916 δημοσιευθεισών 210 Πνευματικών Ασκήσεων.

Ο μετά το όνομα αριθμὸς δηλοῖ τὰς ὁρθὰς λύσεις ἐκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντός παρενθῆσεων, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Β, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὐσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὐσημα τῶν λύσεων, ὁ δὲ δευτέρος τὰ Εὐσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 εἰσὼν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὀνειρώδης Ἑλλὰς 196 [20+9E].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύουν εἰς τὴν «Διαπλάσιν» τὴν φωτογραφίαν των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισιῆ καὶ νύχθοσον, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν προηγουμένον τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.: Κανάρης 187 [19+9E], Τρελλὴ Ἀγάπη 187 [19+9E], Ἐν Χωιτάκι 190 [19+9E], Ἀκτὶς Ἡλίου 180 [18+9E], Παναγιῶς 173 [18+9E], Χιακὴ Ἀνθοδέσμη 173 [18+9E], Ἡπειρωτικὴ Μοῦσα 172 [18+9E], Βασίλειος δ Βουλγαροκτόνος 195 [20+9E], Μγάλη Ἑλλάς 195 [20+9E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡρώϊς Ἑλληνοπούλα 159 [16+9E].—Ἰνῶ 156 [16+8E].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι γ' ἀγοράσουν ἀντὶ δρ. 6 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν προηγουμένον τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ.: Ἐνδοξος Γαλλία 162 [17+8E].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γενναῖο Στενημαχιωτάκι 131 [14+7E].—13η Μαΐου 1915, 128 [13+7E].—Σείριος 144 [15+8E].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι νύχθοσον, ἀντὶ δρ. 7 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν προηγουμένον τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ.: Κακία 130 [13+7E], Σκλαβομικρὸς Μικρασιάτης 142 [15+9E].)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Μεταγολικὴ Κοσμοπολίτις 64 [7+4E], Ἐρυθραία Σιβύλλη 64 [7+3E], Ἀρχιμήδης 111 [12+5E], Πράξιλλα 70 [7+9E], Ἐνδοξο Σούλι 98 [10+9E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἐκλαοθητὴς τῆς Ἐπιταλφῶν 60 [6+6E], Ἀρειώτης Ἡπειρώτης 61 [7+3E], Μυστηριώδης Ἀμαζὼν 56 [6+4E].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 εἰσὼν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Στενημαχιωτάκι 196 [20+9E].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι εἰς 8,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας 194 [20+9E], Ἐνδοξος Κρανόλευκος 147 [15+9E], Ὁραία Γαλιεῖα 154 [16+9E], Πόδαρξ 204 [21+9E], Ὑπερ Πατριδὸς 178 [18+9E], Ἀίσθημα τῆς Πατριδὸς 179 [18+9E], Ἐθα 179 [18+9E], Τοῦχομωφίτης 202 [21+9E], Τρελλὴ Νεότης 185 [19+9E], Γεώργιος Α' 160 [16+9E], Ἀδιοκαίριον τοῦ Βυζαντίου 158 [16+9E], Ζλάπ 148 [15+9E], Ἰδιότροπη Σανθούλα 174 [18+9E], Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς 172 [18+9E], Κοσμοκράτωρ 175 [18+9E], Ἀγοριολέκτα 159 [16+9E], Φιλελευθερὸν Κεραυραία 188 [19+9E], Κόρη τῶν Ἰονίων 175 [18+9E], Λευτερία στοὺς Σκλάβους 176 [18+9E], Τρελλὸς Κεφαλονήτης 172 [18+9E], Ὁραιοπαθὴς 171 [18+9E], Διαβολικὴ τῶν Ἀθηνῶν 196 [20+9E], Κόρη τῶν Κυμάτων 193 [20+9E], Βουλγαροφίλος Ἑλληὴν 189 [19+9E], Περαχτὴ Νεοαἰδοῦλα 172 [18+9E], Ἑλληνικὴ Καρδιά 147 [15+9E], Ἀτρόμητος Ἡπειρώτης 168 [17+9E], Γενναῖο Ἡπειρωτάκι 168 [17+9E], Λάρις τοῦ Βασιλέως 185 [19+9E], Φρονῶς τῆς Πατριδὸς 163 [17+9E], Δάκρυ τῆς Παναγιῶς 167 [17+9E], Φοῦνξ 161 [17+8E], Ἀτρόμητο Ναυτοπούλου 192 [20+9E], Πρωθυπουργὸς τῶν Ἰονικῶν 186 [19+9E], Ἀνδροειμένος Κουραμπιὲς 199 [20+9E], Τυπαραῖον 168 [17+8E], Κερκυραϊκὴ Χλόη 186 [19+9E], Βορειοηπειρωτὴς 161 [17+9E], Νύμφη τοῦ Αἰθαῶν 158 [16+9E], Πιπῆσις 172 [18+9E], Θαλασσοπόλι τοῦ Στόλου 153 [16+9E], Ἑλληὴν 171 [18+9E].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σ. Ι. Μανουμίχαλος 138 [14+7E].—Μανιοπούλα 139 [14+8E].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι εἰς 8,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Β' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: Ἡρωϊκὴ Κρήνη 126 [13+8E], Ἡρώϊς τῶν Ἀστροκρανίων 132 [14+9E], Βαροβαρομάχος Ἑλλὰς 131 [14+6E], Αἰολικὴ Κιθάρα 151 [16+8E], Νικηφόρος Στρατηλάτης 132 [14+9E], Ἡλιοβασιλεῖα 135 [14+8E], Τρελλὴ Σανθούλα 134 [14+9E], Νέδα 144 [15+9E], Ἄδρα τοῦ Εὐζέινου 133 [14+9E], Ἀνθομένη Κερασιά 144 [15+9E], Ἐσοφόρος 142 [15+6E], Μυράγιον 142 [15+8E], Ναυτοπούλα τοῦ Ἰονίου 134 [14+9E], Ἐνερτικὸς Λέων 129 [13+7E], Ἰωάννος 136 [14+7E].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Καρύντις 115 [12+9E].—Φιλελευθερὸν Ἑλληνας 115 [12+9E].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι εἰς 8,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Τρίτου Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: Χρυσανθὴ 113 [12+7E], Ἀσὴ τῆς Ἐλευθερίας 106 [11+9E], Ὀλγα Π. Γιαννουσοπούλου 104 [11+6E], Φιλελευθερὸν Ἑλληὴν 110 [11+9E], Ἀπτερος Νίκη 125 [13+9E], Κρητικὴ Δόξα 104 [11+5E], Κόρη τοῦ Πολεμοῦ 121 [13+8E], Ἦχος τῶν Βαλκανίων 118 [12+8E], Ἐνωσις τῆς Κρήτης 106 [11+9E], Φιλομήτωρ 113 [12+9E], Ἀκάκιος Κόκκαριος 116 [12+9E], Χαμόλοιο τῆς Νίκης 121 [13+9E], Τόσσα 109 [11+5E], Ἀνθοσαρομῆνη Χίος 125 [13+9E], Μεσογηνακὴ Ἀκτὴ 113 [12+7E], Ζωὴ Σ. Τσουμέριχα 121 [13+7E].)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Ἀμάραντος Δόξα 53 [6+3E], Κομπορόφιλον 86 [9+4E], Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος 101 [11+8E], Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπεων 54 [6+3E], Ἐγγὴ τῆς Μόνας 58 [6+6E], Νεαρά Κορησά 61 [7+4E], Τρελλὴ Κορφατοπούλα 98 [10+7E], Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας 70 [7+7E], Ἑλληὴν τοῦ Εἰσοσιταῖνα 77 [8+3E], Ἐνδοξος Σπάρτη 83 [9+5E], Ἀτρόμητος Κολοκοροφίτης 85 [9+5E], Κλεροπούλου τοῦ Εἰσοσιταῖνα 96 [10+7E], Ἀειδένης 77 [8+8E], Τρελλὴ Ναυτοπούλα 87 [9+6E], Ἀδὸν Κολοκύνθας 66 [7+3E], Ἰνδαλμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ 52 [6+3E], Ἰνδαλμα τῆς Τριπλίτους 52 [6+3E], Ἑλληνοπούλα 58 [6+3E], Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντινίου 79 [8+5E], Ἀσὴ τῆς Νίκης 57 [6+3E], Τροπαιοχὸς Ἀοχὰς 52 [6+3E], Πανελλήνων Ὀνειρον 61 [7+3E], Νέος Ἑλληὴν 67, [7+7E], Νυφούλα Ἀμυροπούλα 68 [7+3E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νικητιάδης ὁ Τοῦχομωφίτης 28 [3+3E], Χρυσὴ Ἀκτὶς 41 [5+2E], Σανθὴ Πεγαλοῦσα 33 [4+2E], Ροδοπατὰ Ἑλληνοπούλα 43 [5+2E], Ἰδαῖος Ζεὺς 41 [5+3E], Πανοῦχος Ὀδυσσεὺς 36 [4+2E], Ροδοστεφανομένη Ἀνοιξὶς 46 [5+2E], Κωνσταντῖνος 37, [4+2E], Λατονετὴ Κρανόλευκος 41 [5+3E], Ἀκτὴ 41 [5+4E], Γλαῦκος ὁ Πατριδὸς 37 [4+3E] Ὀνειροπόλις τῆς Κωνσταντινουπόλεως 35 [4+4E], Ἐθαδρος ὁ Ἀοχὰς 32 [4+2E], Καλλιόπη Δ. Νακοπούλου 50 [5+3E], Πηλεὺς 38 [4+3E], Ἀριστείδης Ι. Πραϊδῆς 35 [4+4E], Ἀομα τῆς Ἀηδόνας 45 [5+3E], Ἀοῦας 42 [5+2E].

Ἐπωφελοῦμενος τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀταξίας, ἐπρόχρησεν ὀλίγον καὶ ἤρχισε νὰ φάγη δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἕως ὅτου ἀνεκλίθειεν ἕνα δέμα, πεσμέγον εἰς τὸ κατάστρωμα, τὸ ὅποιον ἔσπευσε νὰ πάρῃ, διὰ νὰ τὸ χρησιμεύσῃ ὡς πρόσκαις, ἐκ τυχόν τὸν ἤρωτα κανεὶς τί ἤθελεν εἰς τὸ πλοῖον.

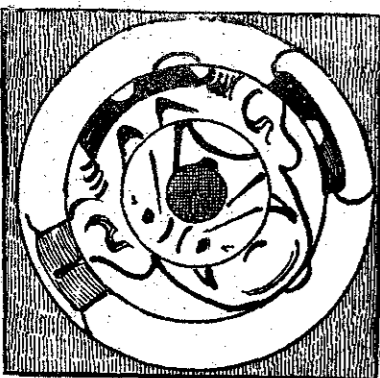
(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Τὸ «Ὁδηγὸς» κεφ. ΙΒ'.]

α.) Ἐναρμοζήσεις Εἰκόνας

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Φιλοσόφου

Νὰ περιστραφῶν αἱ τρεῖς ζῶναι αὐτοῦ τοῦ σχεδίου οὕτως, ὥστε νὰποτελεσθῇ μία γελοιογραφία [Ἀντιγράψατε τὸ σχῆμα, ψαλλιδίσατε τὸν δεῦτερον καὶ τὸν τρίτον κύκλον, καὶ περιστρέψατε ἕως νὰ συναρμοζοῦν τῆ ἑικόνας.]

β.) Πάινιον

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Σ. Χατζηανδρέου,

Table with letters NH, I, KO, ΣΕΡ, ΖΑ, Ω, NI, ΣΑ, ΤΥ, ΘΕΣ, ΛΗ, ΔΟ, NI, AN, ΚΗ, ΡΑΙ, ΜΙ, ΝΑ, NH.

Νὰ συναρμοζοῦν αἱ συλλαβὰι αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων τῆς Νέας Ἑλλάδος.

γ.) Μαρικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνας

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βένγα

— Νίκο, Γεώργιο, Μαρίκα ; μὴ ἀγοράσατε κείνα ποῦ σὰς εἶπα ; — Ποιὸ ; — Μὰ τὸν κουρὸ κάνετε ;

δ.) Διὰ τοὺς Ταμπομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσῆς Ἀκτίνος

L' *c*1* - *st* - 1* - *s*c*nd* - *f* *m* *ll* - *d* - 1* - *nf*nt.

Νὰνυγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

λύσεις τοῦ 40ου φύλλου

α.) Πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡγεμὼν ἐστὶν ἡ εὐσεβεία.—β.) Σικὰ φηλὴ, θεόρατη, τὸ βράδυ κάνε: σῦκα.—γ.) Un bienfait n'est jamais perdu.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 εἰσὼν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐσπεράδα 194 [20+9E].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι εἰς 8,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: Ὑπόδουλος Ἑλληὴν 179 [18+9E], Ὑπόδουλος Ἑλληνας 150 [15+8E], Ἀνδρέου Κυριοπούλου 141 [15+9E], Ἑλληὴν Νικήτης 137 [14+9E], Τριανταφυλλία 139 [13+7E], Ἀλιεύς τῶν Μαργαριτῶν 135 [14+9E], Μικρὸς Σουλιάτης 141 [15+8E], Κατωκίαι τῶν Ψαῶν 176 [18+9E], Κόρη τοῦ Γαλοῦ 176 [18+9E], Κέδρις 152 [16+9E], Ἑλληὴν Στρατιώτης 105 [11+5E], Ἀσπυριανὴ τῆς Κερκύρας 110 [11+5E], Ἀλεξ 142 [15+9E], Ἡπειρωτικὴ Ψυχὴ 172 [18+9E], Ἀγεμοστροβίλος 108 [11+9E], Ὁραία Κέρκυρα 185 [19+9E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, 85 [9+4E].—Πᾶς, 84 [9+9E].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι εἰς 8,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Β' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: Ναυτοπούλου 83 [9+5E], Ἐδελκίς Μακεδὼν 83 [9+5E], Ἐσθὴν 94 [10+7E].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τύμβος τῶν Ἡρώων 70 [7+4E].—Δάφνης Στέφανος 68 [7+4E].—Ἦχος τῶν Γιαννιτῶν, 66 [7+8E].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι εἰς 8,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Γ' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: Λημνοπούλα 64 [7+3E], Μορὶς Ζιλῶ 66 [7+9E].)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Ἀνατέλλον Ἥλιος 36 [4+3E], Λαγίδεὺς 47 [5+3E], Μαῦρος Ἰάπων 47 [5+5E], Κοκκουβέργια 46 [5+3E], Θεσσαλὸς 50 [5+3E], Ἦχος τοῦ 21, 51 [6+3E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικρὸς Πρόσκοπος 24 [3+2E], Ἀπριλιανὸν Τριανταφυλλίον 15 [2+1E], Ἀφροκίανος Λέων 29 [3+3E], Λυκομήδης δ Σείριος 21 [3+3E], Πολεμιστὴς τοῦ 21, 20 [2+1E].

ΕΣΤΕΙΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις ἀναμείξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἐξῆς: Μακεδὼν 12 [2+3E], Ἐδρικὸς Ὑμνος 18 [2+1E], Ἀναταλάχος Στρατηλάτης 21 [3+2E], Ἀεροπόρος 15 [2+1E], Ἰσο 24 [3+1E], Ἦχος Παναγιῶτων 18 [2+2E], Γεωργία Α. Βραχιωτῶν 13 [2+1E], Μαγεμένο Βασιλόπουλο 23 [3+1E], Ἐγὼ εἰμ' Ἐγὼ 12 [2+1E], Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ 21 [3+3E], Νικηφόρος Ἐξζωνος 23 [3+1E], Νικήτης τοῦ Μάρνη 2 [1+1E], Χαρομήνη Καροῦλα 15 [2+1E], Χίων τοῦ Μαυριανῶν 7 [1+1E], Ἄλωσις Κωνσταντινουπόλεως 2 [1+1E], Τελευταῖος Παλαιολόγος 21 [3+1E], Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας 18 [2+2E], Πληγομένους Ἡπειρώτης 23 [3+3E], Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας 10 [1+1E], Νικηφόρος Ἐλφός 21 [3+1E], Κωνσταντῖνος δ Πορφυρογέννητος 2 [1+1E], Ἀρωατῖλος τοῦ 21, 20 [2+1E], Ἐφρηὸς τῶν Θηβῶν 4 [1+1E].

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὁ ἀέρας εἶνε στοιχεῖο ; — Καθόλου. Στὴ Χίω δὲν ἔχει τόσο ἀέρα, ὅσο στὸ Φάληρο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλελευθερο Προσφυγάκι

— Ἐγὼ, ὅταν κοιμῶμαι, πάντα βλέπω ὄνειρα.

— Ἐγὼ, τὸ ἀντίθετο: ὅταν βλέπω ὄνειρα, πάντα κοιμῶμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διφταντος Ἀστέρος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐδελίδων τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1916.

ΣΗΜΕΡΟΝ, ὡς βλέπετε, δημοσιεύω τὰ ποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων. Εἰς τὸ προσεγὲς θὰ δημοσιεύσω τὰ τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀσκήσεων. Καὶ σχεδὸν εἰς κάθε φύλλον θὰ ἔχωμεν ἀποτελέσματα, διὰ νὰ τελειώσουν ἐνδοῦ τοῦ ἔτους; μὰς ὅμοι οἱ ἐκπεριετῆ Διαγωνισμοί. Ἐν τῷ μεταξύ, θὰ προκηρυχθοῦν καὶ δύο τρεῖς νέοι. Ἀλλὰ μόνον μίαν ἀπαίτησιν δὲν εἰσπορεύετε νὰ ἔχετε: Νὰ δημοσιεύεται Σελὶς Συνοψασίας συνα. Ἀμφοτέρωθεν ἂν θὰ κατορθωθῇ αὐτὸ δύο ἢ τρεῖς φορές ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου. Μόνον ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου θὰ ξαναρχίσωμεν πάλιν τακτικὰ. Θὰ σὰς ἐμφυβόλευσα λοιπόν, ἐπειδὴ ἔγω πολλὰ κομμάτια ἐκπεριετῆ, —περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ μοῦ χρειαθοῦν, —νὰ μὴ μοῦ στέλλετε αὐτὴν τὴν ἐποχὴν. Γράψετε ἕμους μὲ τὴν ἰσχυρίαν σας, καὶ τὰ κάλλιστα ἀπ' ὅσα θὰ γράψετε, μὴ τὰ στέλλετε κατὰ τὰ μέσα Νοεμβρίου.

Ὁ Ἦχος τῆς Ἐπαναστάσεως παρατρεῖ, διὰ οἱ Ἐβρομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ ἔχουν φέτος περισσοτέραν ζωηρότητα. Οὕτω, κατὰ τὴν α' ἐξαμηνίαν ἐληρωθήσαν καὶ ἐνεγράψαν 101 τρίμηνον συνδρομητὰ, ἐνῶ τὴν α' ἐξαμηνίαν τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐνεγράψαν μόνον 81. —Ἐ, ἡ διαφορά δὲν εἶνε καὶ τόσο μεγάλη. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι οἱ Ἐβδ. Διαγωνισμοὶ ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἀκόμη περισσοτέραν «ζωηρότητα». Νὰ στέλλωμεν δηλαδὴ λύσεις πολλὴν περισσοτέροι συνδρομητὰ καὶ ἀγορασταί.

Μιμῶτα, εἶδες βέβαια ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον

σοῦ ἐπέλεξα. Χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά λόγια. Εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ τὴν καλὴν σου μητέρα, ποῦ μοῦ ἔχει τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη καὶ μὲ διαβάξῃ.

Δὲν ἔγω καταστατικὰ Συλλόγου, Ἐγγιλέακι, οὐτε δημοσιεύω ποτὲ καταστατικὰ ἢ ὁδηγία διὰ Συλλόγου. Κάμετε ἕνα Συλλόγου ὅπως ἐθεύρετε καὶ ὅπως μπορεῖτε. Νὰ, θὰ μαζεψῆτε μερικοὶ καὶ θὰ ἐργασθεσθε μαζί διὰ τὴν διδασίαν τοῦ περιοδικού μας. Τὰ μέσα πλέον θὰ τὰ εὔρετε μόνον σας.—Ναί, ἡ μπάγια λέγεται ἰδιόσικος, ἡ μελιτζάνα στρώγουσ δ' ἐδωδίκος καὶ ἡ ντομάτα νομίζω λυκοπερικίνον. Ἄλλ' αὐτὰ δὲν εἶνε ἑλληνογενεῖς λέξεις ποῦ δὲν τὰς ἐθεύρομεν; εἶνε ἐπισημονικῶν ἔθροι; ποῦ τοὺς ἐθεύρου καὶ τοὺς μεταχειρίζονται οἱ ἐιδικοί εἰς τὰ συγγράμματα των. Μὲ ἄλλους λόγους, δὲν εἶνε λέξεις τῆς ἐν χρήσει γλώσσης;

Ἡ Φοδούλα, μαζί μὲ πολλὰ ἄλλα ὄνομα, μοῦ γράφει: «Ἐπεὶ εἰς τὴν Πατριδα τῶν Ἡρώων, τὴν Ἀκτὴν καὶ τὴν Μανιοπούλαν, ὅτι τὰ καλοτυχεῖ γιὰ τῆς φίλης των. Καὶ βέβαια ποῦ εἶνε εὐτυχεῖς, γιὰτὶ ἔχουν κατὰ ποῦ σπαρναί; βροίκεται στὸν κόσμο. Ἐθεῖς νὰ τῆς εὐνοῖ πάντοτε ἡ τύχη καὶ νὰ τῆς δίδῃ τέτοια πολιτῆμα δῶρα. Δὲ ξέρω ἕμους, ἂν καταλαβαίνω δλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἐλλεικρονής. Ἐπειδὴ ἔχει; Δοξασμένη Ρήνη, εὐχνομαι νὰ λάβῃ καλάς εἰδήσεις ἀπὸ τὸν ἀγνοοῦμενον ἀδελφόν σου ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ μὴ μοῦ γράψῃς... Σὲ συγχάρω διὰ τὴν συγγενείαν σου μὲ τὸν ἦρωα Παῦλον Μετᾶν, τὸν ἀθάνατον Μίχην Ζέξαν. Ναί, μὲ τὸ δίκηο σας καμαρώνετε ὅμοι οἱ συγγενεῖς του.

Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησιν, Ἑλληνογενεῖς Ἰδεώδεις, ἐδίδασκα γράμμα σου ὑστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ. Χαίρω ποῦ ἔγινετε καλά, ἀλλὰ νὰ φυλάγεσθε ποῦ τὸν τρόπο μὲ τὰ πρῶτα κρῖνα.—Ναί, ἡ Ἐπιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ ἐπαίχθη εἰς τὸ Θεῆρον τῆς Μαρίκας Κοτόπουλῃ καὶ ἐπληρώσε τὴν μεγαλειότεραν οἰ; τώρα ἐπιτυχίαν τοῦ x. Ξενοπούλου. Κάθε βράδυ τὸ θεῆρον ἦτο κατάμαστον καὶ τὸ ἐργὸν ἐχειροκροτεῖτο ἐνθουσιαστικῶς. Ἀφοῦ εἶχε τὸν ἐπιθυμῶμεν, θὰ ἐπῆγε καὶ σὺ νὰ τὸ ἴδῃς.

Ἦχος αὐτοῦ εἶνε ἡ μεγαλειότερη εὐτυχία, Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ βροίκεται καὶ εἶνε πάντα

σὲ μὴ γλυκερὰ προσδοκία.» Ὅπως σὺ, π. γ. ποῦ τὸ καλοκαίρι προσδοκᾷ; τὸν ὀρεῖο χειμῶνα, καὶ τὸν χειμῶνα τ' ὄρατο καλοκαίρι... Πᾶς; εἶσαι τώρα; Ἐπέτιω νὰ ἐνικήθῃς ὁ κακὸς αὐτὸς κρῖνατὸς; ποῦ σ' ἐστέοντες τὰς ἐλπίμας; καὶ τὰς διασκέδασαι. Ἀς πᾶν εὖ ἄγρια βουρὰ!

Βουλγαρομάχης Ἑλληνας, ἔγινε λάθος. Ἄπὸ τὰς 12—15 Ἀσκήσεις ποῦ πρέπει νὰ ἔχη καθεσπλογῆ, δημοσιεύονται συνήθως; τρεῖς, τέσσαρες καὶ κάποτε πέντε. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζομένων καὶ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν δημοσιευομένων Ἀσκήσεων καθεσπλογῆς. Διότι φυσικὰ, ὅταν μία Συλλογὴ ἔχη μόνον δύο Ἀσκήσεις καλὰς, θὰ δημοσιεύσω μόνον αὐτὰς τὰς δύο.—Τετράδι εἰσπορεύε; νὰ γράξῃς ὅσα θέλῃς; καὶ ἕνα μόνον.

Ἐκαμῃ; πολλὰ καλὰ, Κοκκουβερδοῦλη, νὰ μοῦ γράψῃς. Βέβαια καὶ τὰ μικρότερα παιδιὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ γράψουν γτὴν μητέρα τους; ὅταν μάλιστα ἔχουν καὶ γράφουσαν σὴν καὶ σένα. Γι' αὐτὸ ἐπέτιω ὅτι ὁ ἀδελφός σου προθύμως τὴν θὰ σοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια καὶ δὲν θὰνὰν καίξῃσιν νὰ μοῦ γράψῃς κρυφὰ ἀπὸ αὐτόν, ποῦ εἶνε καλὸ.

Τὸ Θεοκόπουλο μοῦ γράφει: «... Σὺ μοῦ ἔδωσες παρηγορίαν καὶ ὑπομονὴν τὰς ἡμέρας ἐκείνας τῆς ἀσθενείας μου, κατὰ τὰς ὁποίας, κλεισμένος ἐνδοῦ τεσσάρων τοίχων, χωρὶς ἄλλον σὺντρονον, διησχίζον τὰς περισσοτέρας ὥρας ἀναγιγνώσκων σε. Διὰ τοῦτο, τώρα ποῦ ἐθεραπεύθη, δόξα τῷ Θεῷ, ἔγω χρεός νὰ σοῦ ἐκφράσω τὰς ἀπερί

